

Легенда про колоски

Віра Вовк

Всі ждали на хліб. Мати лежала горілиць на постелі, а менші верещали. Ніна мусіла знайти раду. Може, трактори не зібрали всіх колосків, може, вдасться їй назбирати жмінку-дві. Пішла перед сходом сонця.

Земля була холодна, добра. Коли піднеслися мряки, Ніна була сама, як лушпинка лісового горіха, серед океанів піль. Стерня колола, хоч вона була звикла ходити боса. Зоріла, як чайка, і ховала забуті колоски в рукави і малу пазуху сірої сукенки. Але потім прийшло сонце: велике, як млинове колесо, і пекло в очі. Ніна не знала, що їй робити. Хотіла вертатися додому, але пригадала собі мамині напухлі ноги і кощаві руки. І братчиків, що верещали...

Станула, прислонивши очі від ясності рукою, і приглядалася одноманітності стернища. Здаля ішла жінка з мальованим рядном на руці. Була смуглява від сонця, повновида, як дерево, що родить, чиста, в льоновім морщенім платті. Зблизилася, і Ніна хотіла бути коло неї, як ласкаве звірятко. Жінка матерньо погладила коротко стрижену голівку:

— Яка ти марненька, яка тісна й куца твоя сукенка! Я поможу тобі збирати колоски, — сказала вона і похилилася над стернею.

Ніна, що не зводила з неї очей, побачила через виріз її сорочки серце, перебите сімома мечами.

— Бідна, як її кували, — думала дитина.

Жінка, мабуть, відгадала її думки, і в її очах заблисли сльози.

— Ой, не плач, не плач! Ходи, я повиймаю мечі з твого серця! — і Ніна обгорнула її сильно своїми руками. Вона знала, що хтось заподіяв тій жінці велике горе, але не знала, яке.

— Знаєш, мого батька розстріляли, — звірилася дитина.

— А мого Сина розп'яли, — відповіла жінка. Ніна не розуміла. Жінка розстелила на межі своє рядно:

— Бачиш, в це рядно загорнули Його тіло і поклали в кам'яний гріб...

На рядні було намальоване Боже Тіло.

— Мого батька загребли без домовини... — сумно сказала дитина. Мати Божа заплакала кривавими сльозами, але потім усміхнулася, поцілувала Ніну і почала силляти для неї зі своїх сліз намисто на стебло пшениці.

— Прийди завтра, Ніночко, сюди на поле. Ми підемо тоді разом далеко, підемо по веселці в мою хату. Я дам тобі хліба, дам тобі золотого меду, а в моїй хаті ти зустрінеш когось дуже любого.

— Я прийду, дай мені тільки занести колоски для мами! — кликнула дівчинка і побігла додому полями і порожніми городами. Зачинила за собою двері на засуви, висипала колоски на постелю недужої і почала розказувати: про жінку на стернищі,

про її серце з мечами, про мальоване рядно. Мати кидалася на постелі, пробувала руками й устами Нінчиного чола, христилася. Діти принишкли довкола з розкритими ротами. Ніна не знала нічого, як і вони, про Бога.

Досвіта, коли всі дрімали гарячковим сном, Ніна пішла на поле, їй стало дуже радісно на душі. Здавалося, що вперше почула ляцання птахів перед сходом сонця. Мати Божа вибігла з розгорненими раменами Ніні назустріч і втиснула їй на голову віночок з придорожніх квітів. З тим віночком знайшли потім Ніну на стернищі. І заспівали жайворонки, що також і нехрещеним дітям відкритий рай...